

Sygn. akt II CSK 358/15

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa M. S.

przeciwko M. K. i A. K.

o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 grudnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 13 maja 2014 r., sygn. akt XV Ca 1427/13,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Poznaniu radcy prawnemu T. K. kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł, powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwany z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Pozwani zarzucili wyrokowi Sądu Okręgowego z dnia 13 maja 2015 r. naruszenie art. 5 i 6 u.k.w.h., a wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnili oczywistą jej zasadnością.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na oczywistą jej zasadność, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, V CSK 225/11, z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13, a także T. Ereciński, w: T. Ereciński, J. Gudowski, M. Jędrzejewska, *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz*, t. 2, Warszawa 2007, s. 242 i 243). W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia przytoczonych w skardze przepisów prawnych. Skarga pozwanych stanowi w istocie niedopuszczalną w świetle art. 398³ § 3 k.p.c. polemikę z dokonanymi w sprawie ustaleniami i ocenami co do faktów (por. w związku z tym np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2013 r., IV CSK 269/12 i 20 listopada 2015 r., I CSK 888/14).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej pozwanych do rozpoznania. Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach pomocy prawnej udzielonej pozwanym z urzędu w postępowaniu kasacyjnym stanowiły przepisy § 2 ust. 3, § 6 pkt 7, § 7 pkt 8, § 12 ust. 4, § 15 i 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013.490).